

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

TOT just ara la premsa francesa reacciona contra la barbàrie desencadenada pel feixisme en els pobles d'Ibèria. No pot amagar la seva repugnància pels actes criminals que cometen contra les poblacions civils de la costa catalano-valenciana els aviadors italians i alemanys. Es el mateix terror que els rebels imposen a la zona on hi dominen circumstancialment. La República no se'n pot sorprendre, perquè coneix la maldat dels procediments dels qui practiquen la guerra totalitària, la ferocitat dels quals s'accentua per la derrota que han encaixat en el front de Llevant. Ara vénen els planys de fora. Fins que la tragèdia ha arribat al seu grau màxim no s'han adonat de què els Estats imperialistes fan a Espanya la guerra totalitària, en aliança monstruosa amb els traïdors de dins. La preocupació a un periòdic parisenc li fa parlar així: «No podria encadenar-se el rellotge de la guerra a fi de no deixar-lo excedir de la zona del front i sostreure-li les poblacions no combatents? En aquesta Europa —segueix comentant el periòdic francès—, en aquest món on tants organismes internacionals estan paralizats o funcionen en contrasentit, no podria adoptar-se una iniciativa per a circumscriure els danys de la guerra a Espanya? Anglaterra, França, Amèrica, no podrien per una vegada —intervenir? Aquesta intervenció provocaria un moviment irresistible de l'opinió i les voluntats, capaç de produir la primera llum a través dels núvols de sang que s'acumulen en el cel d'Espanya». Com hem de prendre aquests planys, tant a deshora? Acceptem el fons humaníssim que contenen, però és inconcebible que no s'haguessin adonat abans, de què el feixisme internacional practica en el sòl hispànic una guerra de destrucció i d'extermini, emmenat per l'ambició concebuda arran la traïció d'uns militars sense honor i capaços d'ofèrir la nostra independència nacional. El poble espanyol ha patit la més gran de les injustícies. Ja seria hora que així se li reconegués, però no volent-li atenuar els sofriments amb habilitats o argücies diplomàtiques, sinó reconeixent-li i respectant-li els seus drets legítims.-ALFIL

LA SEGONA FASE DE LA GUERRA ESPANYOLA

Des de la conquesta de Terol per les forces de la República, la nostra guerra d'independència ha entrat en una nova fase, que per la intel·ligència i activitat que la mateixa revela ha d'ésser la última i la de la victòria.

La primera fase, que començà l'endemà de la subversió de juliol i va acabar amb la presa de Belchite, fou la de la preparació i d'organització. Sobre la marxa calgué improvisar unes milícies i construir les màquines que havien de produir tot el material bèl·lic que es necessita per afrontar una guerra com la que sostenim. Amb aquelles milícies, que tot era valor i energia, fou possible allunyar de Catalunya l'enemic i empenyer-lo, a Madrid, fins a Somosierra i el Guadarrama. I amb aquelles escopetes que, tant és dir com no, només tenien el valor de quatre fusells inservibles, s'aconseguí mantenir a ratlla les forces mercenàries que a cada nova escomesa s'estavellaven a les portes de la capital. Així s'escrigué el gloriós 7 de novembre del 1936.

Després d'aquelles jornades heroiques, ha estat possible formar el veritable i potentíssim Exèrcit Popular, i els nostres tallers han pogut construir l'abundant material que necessitàvem per a plantar cara a l'enemic i posar-nos en condicions de reconquerir el terreny ocupat per l'invasor. Així ens hem superat i el primer fruit ha estat el recobrament per a la República de la capital del Baix Aragó.

Ara ja hem salvat l'estat d'indefensió en què ens trobàvem. Ja tenim avions, tancs i canons. Ja tenim un Estat Major, uns tècnics que dirigeixen les operacions i que porten els nostres soldats a la victòria. La iniciativa està de la nostra banda i cada dia podrem veure com s'acreix el prestigi de les nostres armes per la importància que aniran adquirint les operacions planejades per cervells experts i admirablement executades per un Exèrcit que posseeix totes les virtuts.

Gairebé sense treva veiem iniciar-se una altra ofensiva de les forces republicanes, en el sector de Singra, amb participació de quaranta tancs i cinquanta avions que protegeixen l'avenç dels nostres guerrillers. La desproporció dels elements bèl·lics amb què hagueren de lluitar els defensors del Nord, ja no es tornarà a repetir. L'enemic s'haurà de convèncer de llur impotència per a destruir les nostres màquines i assaltar les nostres posicions. Haurà vist, petant de dents, com els nostres soldats s'agafen a terra com la tortuga i que s'arrapen a les muntanyes com l'eura a la roca, sense defallences, per fred que faci, ni per neu que trobin en la seva marxa. Ja ho digué un cronista de guerra, servidor dels rebels, en ocasió de les darreres operacions: «Són tan forts i tan valents —referia el comentarista— que encara que els nostres avions els ametrallin no es mouen del lloc que el comandament els té assenyalat, i tant avancen en fer-se de dia, com en fer-se fosc.»

I aquest tremp i aquest heroisme dels soldats que defensen la causa de la llibertat és el que desmoralitza els cabdills facciosos. Ells no poden obtenir aquest rendiment de les forces mores, ni de tota la caterva d'aventurers que saben que sols lluiten per donar satisfacció a les ambicions dels Estats feixistes i totalitaris.

Amb l'alliberament de Terol totes les democràcies europees han reconegut el valor tècnic i combatiu del nostre Exèrcit Popular, i per això, la defeció moral que ha sofert l'enemic és enorme. No es resigna, però, al seu trist destí, i respon amb tota la violència dels seus instints malvats: es lliura a l'acció criminal de bombardejar ciutats indefenses, amb el propòsit de descoratjar la població civil que, solidaritzada amb els combatents, sent l'afany de conquerir la victòria. Mai ha estat tan oportuna l'apreciació del periodista, com en escriure la frase següent: «Quan l'adversari es veu

(Passa a la pàg. 2)